

грешен хайдутин е явният стремеж към клетвата, нейното реализиране и динамичната ѝ връзка с греха и оценката спрямо него, което е явно крайната цел. Тук се наблюдават интересни взаимовръзки - решение за хайдутство, утвърдено с клетва, чието съдържание води до необяснима от хуманна гледна точка жестокост. Тези взаимовръзки и заложените в тях мисли ще бъдат разгледани малко по - нататък, когато става дума конкретно за хайдушката клетва. Тук се спрях на тази тема с оглед разглеждания мотив за решение за хайдутство и хайдутството като занаят. Ако в разгледаните дотук текстове разбойничеството се състои предимно в обир и то в ясно определен аспект, в текстовете за грешен хайдутин то има други и многоаспектни измерения в съответствие с конкретни представи за смъртта, за роднинството - за кръвната връзка, за греха, а защо не и за някакъв вариант на жертвоприношение заради утвърждаването статуса на хайдутина и хайдушката дружина.

Така или иначе в тези текстове основен персонаж е хайдути-нът, търсещ лека печалба, до която не стига заради извършения грях. Затова е невъзможно категорично да се определи кое точно го определя като разбойник - това, че е тръгнал с дружина на „лек занаят“ за печалба или за това, че убива заради дадената клетва!?

В други няколко текста от Сливенско хайдутството също се схваща като занаят, но вече в смисъл, постепенно отдалечаващ се от разбойничеството. Първият много важен момент, свързан с решението за хайдутуване в тях е мотивирането му като продължение на дядов и бащин занаят. Това се осъществява предимно чрез хайдушките атрибути на дядото и бащата: „дядови дрехи юнашки, тейнови чифте пищови“, „бащин силиях пищови“ или „сабията, майко, пушката, бащин занаят ще хвана“. Тези думи изрича сина в диалог с майка си, от който става ясно, че е дошло времето да се захване със занаят. А това означава, че е достигнал определена степен на социална зрялост. Традиционният мироглед изисква също да се спазва родовата традиция - синът да наследи занаята на